

YKSK I: n TARINA

(Kirjoitettu komppaniemme 40 -vuotiskokoontumiseen 1996)

Kävi melske maailmalla, kuului meille
kuiske kumma:
"Suetzi on saarrettuna, katkaistu koko
kanava.

Engelsmanni ensimmäisnä
sekä Ranska rannikolle
saattaneet on satamäärin
sotilaita Suezille.

Israel se ilmaitse
saapunut on Siinaille..."
Kylläpä maailma vapisi. Taasko sota
syttynevi?

Atomia aikovatko
suuret käyttää sodassansa?
Kansat näin ne kaikkialla
itseksensä ihmetteli.

YK ymmärsi asian,
vaaran tämän vaanivaisen.
"Pannaan poikia pirusti
suojelemaan Suetzia."

Kävivät kovat kyselyt:
utelut ne ulkomailla.
Mistä saataisi soturit
pataljoonat polkaistaisiin?

Sotilaita Suomestaki,
reservistä repäistyjä
komppania kokoeltiin vahvistettuna
vähäsen.

Tulijoita ois tuhansin
"valiot" vain valittihin
avuksi alkaneen sotasen,
taistelun tuon tuimanlaisen.

Oli miestä monenlaista,
oli kaikenkarvallista
Oli Suomemme saloilta,
takametsist' työntyneitä.

Sekä kaupunkein kujilta,
Helsingistäki hitosti.
Koko Suomesta koottu,
valtakunnasta valittu.

Ihmeteltiin innostusta
kasarmin tuon käytävillä.
Seikkailu se siivitteli
meidän matkaan lähtemistä.

Tulivat konehet komiat,
"Maasterit" nuo mahdottomat.
Meidät sulkivat sisäänsä
vieden pilvien pihaille.

Jäivät äidit itkemähän,
jäivät morsiot mokomat.
"Tulevatkohan takaisin
tuolta sodan syövereistä?"

Lentäen ja lekutellen
saavuttihin Saksanmaalle.
Ruokki meitä runsahasti
Amerikan asevoimat.

Tauon jälkeen taivahalle
kohosivat konehemme.
Koti kauaksi katosi
sumun sankan tuon sisälle.

Kylläpä korvissa kohisi
maailmalle matkatessa.
Kului tunti, kului toinen,
taisi kolmaski kulua.

Italiaan iltasella
saavuttiin kai sattumalta.
Nälkä taas jo näiverteli,
vatsanpohjassa valitti.

Saimme siellä spagettia, meille outoa
evästä. Ensikerran eläissämme

Raukaisi sitte jo somasti
päivän pitkän päätteheksi.
Napolissa kellistymme
vuotehille vieretysten.

Uni urheat urohot
pian otti omaksensa.
Kaikui kuorsaus kumea
kasarmin tuon käytävillä.

Kohta kuitenkin "**HERÄTYS**"
karjuttihin kaikkialla.
"**Kaikki kiireesti koneille.**
Kentälle on kerittävä."

"Nähdä Napoli ja kuolla..."
joku joukosta jurahti.
Siitä tunnelma kohosi
koneisiin taas kiivetessä.

Välimeri värikkäänä
allamme nyt aaltoeli.
Eipä maata, manteretta
eikä saaren sirpaletta.

Päivä päällemme kohosi.
Aurinko tuo armahainen.
Nousipa merestä manner,
aivan aaltojen sylistä.

Sattui silmiin suistomaata,
näkyi kiemurat kanavat.
Näkyi pienet peltotilkut
erämaata viel' enemmän.

Kohta kone kaartelihe
kiitorata koht' kohisi.
Kyllä lämpö läkähdytti
meitä sarkavaattehissa.

Ismailiaa ihmeteltiin
ensipäivät Egyptissä.
Eksyikö kolmas koneemme,
kun ei kuulunut kumina?

Eipä eksynyt koneemme.
Käväisi vain korjaamossa.
Sitten saapui seurahamme
päivän muutaman perästä.

Saavuimme sit Suetzille,
matkamme tään määränpäähän.
Olipa komia kanava
vielä käsien kaivaeltu.

Port Saidissa porukka
majoitettiin "mahtavasti".
Kova ol kivialusta
lattia tuo laatoitettu.

Kova maata matkalaisten,
kova kääntää kylkeämme.
Patjoja, ei pieluksia
viltti vain ol "vällynämme"

Mutt' ei purnattu pahasti
nuoret kun oli nikamat.
Ikkunoista ihaeltiin
noita kaupungin katuja.

Ammuntaa oli aluksi.
Pahuksesti paukuteltiin.
Kansa kaikkosi kaduilta
illan tullen ihmeeksemme.

Vartiassa vuorollamme
pimeässä piileskeltiin.
hiekkasäkkien takana
peltiheikkiä pidellen.

Muessin kun mahtavasti
karjahteli kaiuttimiin,
minareetista melusi
kyllä karmi selkäpiitä.

Siitä alkoi arkipäivä,
siitä toimmemme tomerat.
Vuorollamme vartioitiin
kanavan kulkua kovasti.

Vapaana kun vartiosta
kaupunkia kiertelimme
eksyi pullokin povellet.
Ilolientä ilmestyvi.

Siitä herrat hermostuivat
Perttikin pani pahaksi.
Aamusella ani varhain
joukon pani juoksemahan.

Karjalaisten laulu kaikui,
mutta kiukkin kihisi
joukon juosta jolkuttaissa
Fuadin kaidoilla kaduilla.

Sitte aavikko avautui.
Suola rauskui saappahissa.
Kylläpä hikiki kihosi,
kyllä keuhkoja kivisti...

Saavuimme sit Siinaille
Ennätimme erämaahan.
Meri siinti silmihimme
laineet vain ne liplattivat.

Punaista ei pilkottanut
eikäpä veren väristä.
Meren nimi muuta kertoi,
liekö vallan valehdeltu?

Lämmin oli lähde siellä,
jossa pölyjä pesimme.
Hiuksista hikisen kuonan,
karstat kaikki kainaloista.

Sauna sitte jo savusi
meillä ihmisten ilona.
Käyttöä sill' oli kovasti
aina puita nääs pesässä.

Vilu yöllä värisytti
lunta kun vuorien laella
useasti aamusella
päivällä pois kyll' sulaen.

Siinä viikot vierähtivät.
Valvottihin vankein vaihto.
Kaksisataa ol' kasassa
egyptistä "eksyneitä".

Kaksi vain ol vaihdokkaita,
puolen toisen tuomisina.

Israelissa iloittiin
kahden vangin vapautta.
Seuraavaksi Sharm el Sheikiin
Siinain niemen nipukkahan.
Rannalle Agaban lahden,
keskelle kuumien kivien.

Oli siellä olemista.
Oli rannoilla rapuja.
Paljon kaloja meressä,
ensinkään ei vihreyttä.

Armas aurinko porotti.
Kyllä nahkamme punotti.
Alastonna astelimme
kuten Adam aikoinansa.

Ei nääs naisia näkynyt,
eipä helmat heilahdelleet
eikä sotkeneet siviilit
meidän vartiointiamme.

Vartoitin me vakaina.
Taukoomatta tähystimme
meren mahtavan selälle,
mutt' ei laivoja näkynyt...

Kylläpä Kokista kuluikin,
Stellaakin siin sivussa
pullomäärin pulputeltiin,
korikaupalla kumottiin.

Sauna tietysti savusi
kuten Suomessa suvella.
Istuskeltiin iltakaudet
lauteilla me lämpimässä.

Väliin mereen melskaamahan,
suolakylpyyn suomalaiset.
Valkea ol vartalomme
suolan karreks kuivuessa.

Automiehet ne ajeli
kuljettivat kuormiansa.
Kerran toivat tullessansa
kanisterin kainalossaan.

Jerrykannuun katsahettiin...
Olipa pirtua pirusti,
väkevätä vietävästi

oli kannuun kaadeltuna.

Siitä iltojen iloksi
riitti rattoa monille.
Harmia myös hiivatisti
aiheutti aikansa.

Ei vain saatu me sadetta
vaikka kovin kaipasimme.
Vaikka ukkonen jyrisi...
päivä paistoi ja porotti.

Paistoi rupit ruskeaksi
toiset polttikin pahasti.
Vartiossa vaikeata,
kun ei varjoa vähäistä.

Kerran Kairosa kävimme.
Varmaan kaikki kerkesivät.
Pyramiidit pällisteltiin
sekä Sfinksi syynäeltiin.

Joku kerkesi käväistä
Libanonissa lomalla.
Sieltä muistot on mukavat
kertoella kakaroille.

Pistäyttiin pikapuolin
Siinain luostarin sisällä
kalleudet katsomassa,
historia siel havisi.

Siirryttiin sit Siinailta
Gasán kaidoille kaduille.
Välimeren vierustalle
leirin laadimme lokoisan.

Oltiin vain, ja odoteltiin
kotiin pääsyä kovasti.
Koittipa kesäinen päivä
kotimaa kun kangasteli.

Suomi otti suomalaiset,
omat poikansa omikseen.

Nyt on vuodet vierinehet,
vuosikymmenet kuluneet.
Paljon on meitä viel jälellä,
paljon poissa porukasta.

Bilhartsia otti omansa,
jonkun muonavahvuudesta.
Tästä ei ees osattu
meitä vielä varotella.

Meillä muistot on mukavat,
hauska täällä on haastellessa.
kukaan ei käyntiään katune,
murehdi ei muistojansa.

Toivotellaan toisillemme
terveyttä, tuoreutta.
Ehkä toisemme tapaamme
vuotten päästä viimeisäänkin.

Viljo Kurppa.

